

LETRAS GALEGAS

Entrevista a Begoña Caamaño no CPR San Martín

Moderador: Bos días, Begoña:

Dámoslle a máis cordial benvinda a esta escritora e queremos agradecerlle sinceramente que nos acompañe esta mañá no colexio. É unha honra compartir este encontro con alguén cuxa obra deixou unha pegada importante na literatura e na cultura.

O seu legado continúa inspirando a moitas persoas lectoras, xa que a través dos seus libros transmite emocións, ideas e reflexións que seguen tendo valor co paso do tempo. Por iso, para nós é unha oportunidade moi especial poder escoitala e facerlle preguntas sobre a súa obra e a súa traxectoria literaria.

Moitas grazas pola súa presenza e por compartir connosco esta experiencia.

A continuación, os alumnos irán formulándolle preguntas. Adiante!

Lucero: Ola, Begoña, son Lucero. Por que revisitas os mitos clásicos desde unha perspectiva feminista na túa obra?

Begoña: Porque os mitos son ferramentas de poder. Durante séculos contáronnos historias onde as mulleres eran castigo, tentación ou silencio. Revisitalos é recuperar a palabra roubada. Penélope non ten por que esperar sempre; ás veces tamén desexa marchar.

Julia: Bos días, Begoña. Que papel ocupa a memoria nas súas novelas?

Begoña: A memoria é unha forma de xustiza. Os pobos sen memoria quedan condenados a aceptar o relato dos vencedores. E as mulleres sabemos moito diso: demasiadas veces fomos memoria sen arquivo, vida sen nome escrito.

Rodrigo: Gracias pola túa visita ao noso colexio, Begoña. Por que che molestaba tanto a idea da “muller forte”?

Begoña: Porque moitas veces era unha trampa. Chamábannos fortes para soportalo todo: o silencio, a culpa, os coidados, a renuncia. Eu non quero mulleres fortes; quero mulleres libres. E ás veces a liberdade consiste precisamente en poder caer sen que o mundo te castigue

Juanjo: Ola, Begoña. Se puideses resumir a túa idea de literatura nunha frase, cal sería?

Begoña: Para min, a literatura é unha forma de incomodidade necesaria: algo que che fai mirar distinto o que dabas por seguro.

Selwa: Que lle dirías a quen pensa que os mitos son cousas do pasado sen relevancia hoxe?

Begoña: Que se engana. Os mitos seguen vivos, só mudaron de roupa. Están nas formas de contar o amor, o poder, a violencia. Entendelos é entender tamén como seguimos organizando o mundo sen decatarnos.

Sol Angelina: É un pracer terte aquí hoxe con nós, moitas gracias. En Circe ou o pracer do azul hai unha vontade clara de desmontar o relato clásico. Que atopaches en Circe que non atopabas nos heroes gregos?

san martín centro de fp

Begoña: A intelixencia da marxe. Ulises sempre tivo quen o contase; Circe non. A min interésanme esas personaxes ás que a historia reduciu a unha nota ao pé: a bruxa, a tentación, a desviación do camiño do heroe. Quixen preguntarme que pasaría se deixásemos de mirar o mundo cos ollos do vencedor.

Bruno: Morgana en *Esmelle Camelot* aparece case como un espazo decadente. Era unha lectura política do poder?

Begoña: Si. interésanme moito os relatos das estruturas que se podrecen mentres seguen aparentando grandeza. *Camelot* funciona na novela como funcionan moitos poderes: sostidos por unha épica fermosa que oculta violencia, exclusión e medo.

Aroa: Ola, Begoña, alegrámonos que esteas aquí. Que teñen en común Circe e Morgana?

Begoña: Que ambas foron contadas polos seus inimigos. E iso sucede moitas veces coas mulleres incómodas: a historia escríbeas como ameaza para evitar escoitar o que realmente estaban dicindo

María: Ola, Begoña. Na túa obra revisitas mitos clásicos dende unha ollada feminista. Que buscas ao volver sobre esas historias?

Begoña: Busco rachalos, mais non para destruílos, senón para escoitar o que nelas quedou calado. Os mitos non son inocentes: foron contados moitas veces dende a voz do poder. Eu procuro abrir fendas para que falen as que non tiveron palabra, ou ás que xa roubaron.

Moi ben! Pois en nome propio e no de todo o colexio, queremos agradecerlle

san martín centro de fp

profundamente a súa visita e o tempo que compartiu connosco nesta mañá tan especial. Foi unha experiencia moi enriquecedora poder escoitala, coñecer mellor a súa obra e aprender das súas palabras e reflexións. Levaremos connosco este encontro como unha lembranza moi valiosa.

Moitas grazas pola súa proximidade, pola súa dedicación á literatura e por deixarnos formar parte, aínda que sexa por un intre, do seu mundo creativo. Desexámoslle moitos éxitos no futuro e agardamos volver atoparnos con vostede noutra ocasión.

(Aplausos.)